

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Evy Šonkové a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Sylvie Šiškeové v právní věci žalobkyně: **ROBSTAV k. s.**, se sídlem Mezi vodami 205/29, Praha 4, zastoupená Mgr. Filipem Toulem, advokátem se sídlem Otakarova 1427/41, České Budějovice, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) Ředitelství silnic a dálnic ČR**, se sídlem Na Pankráci 546/56, Praha 4, **II) Správa a údržba silnic Jihočeského kraje**, se sídlem Nemanická 2133/10, České Budějovice, proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 16. 7. 2019, č. j. ÚOHS-R0083/2019/VZ-19427/2019/322/JSu/PJe, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 16. 12. 2020, č. j. 31 Af 66/2019-95,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Zadavatel vyloučil žalobkyni z účasti na veřejné zakázce, protože se v posledních 3 letech od zahájení zadávacího řízení dopustila při plnění veřejných zakázek takových chyb,

které naplňují důvod pro vyloučení dle § 48 odst. 5 písm. d) zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek (dále jen „ZZVZ“).

[2] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl rozklad žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 4. 2019, č. j. ÚOHS-S0077/2019/VZ-11152/512/TDv, kterým žalovaný zamítl návrh žalobkyně na přezkum úkonů zadavatelů Ředitelství silnic a dálnic ČR, Obec Sedlec a Správa a údržba silnic Jihočeského kraje, kteří rozhodnutím ze dne 9. 1. 2019 vyloučili žalobkyni ze zadávacího řízení na veřejnou zakázku „I/20 Sedlec – úprava křižovatky včetně zabezpečení chodců.“

[3] Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně žalobu, o které Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) v záhlaví označeným rozsudkem rozhodl tak, že ji zamítl.

[4] Krajský soud dospěl k závěru, že žalobkyně svými pochybeními v předchozích smluvních vztazích se zadavatelí veřejné zakázky naplnila podmínky pro vyloučení ze zadávacího řízení. Její pochybení byla ve vztahu ke smlouvě o dílo ze dne 17. 8. 2016 na provedení veřejné zakázky s názvem „I/23 Řípec – hr. okr. JH“ (dále jen „smlouva I“) závažná a měla za následek sankci srovnatelnou s předčasným ukončením smluvního vztahu, tedy smluvní pokutu. Další pochybení žalobkyně, tentokrát ve vztahu ke smlouvě o dílo ze dne 3. 10. 2016 na provedení veřejné zakázky s názvem „I/19 Plíškovice – Mirovice“ (dále jen „smlouva II“), mělo charakter dlouhodobého pochybení z důvodu prodlení s dokončením díla. Toto prodlení mělo také za následek sankci srovnatelnou s předčasným ukončením smluvního vztahu, tedy smluvní pokutu.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodů vymezených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Stěžovatelka namítá, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku možnosti aplikace § 48 odst. 5 písm. d) ZZVZ. Na předmětný případ nelze toto ustanovení použít z důvodu pravé retroaktivity. Účastníka nelze vyloučit z účasti na veřejné zakázce z důvodu jeho pochybení, které se událo před účinností takového ustanovení. Podle pozdější normy je tedy posouzeno jednání, které se uskutečnilo dříve, než právní norma nabyla účinnosti. Zároveň nebyly naplněny podmínky pro jeho použití. Ve vztahu ke smlouvě I krajský soud nesprávně posoudil existenci závažných pochybení ani se nevypořádal s námitkou stěžovatelky, že nebyla prokázána závažnost či dlouhodobost každého z tvrzených pochybení. Nebyl ani prokázán vznik škody nebo jiné sankce, protože se krajský soud nezabýval tím, jestli se jednalo o vady odstranitelné nebo neodstranitelné. Pokud by se totiž jednalo o vady neodstranitelné, jak stěžovatelka tvrdí, nemohlo by zadavateli vzniknout právo na zaplacení smluvní pokuty ani nákladů na odstranění vad. Ve vztahu ke smlouvě II nebylo od smlouvy odstoupeno po právu a smluvní pokuta byla uplatněna neoprávněně. Stejně jako ve vztahu ke smlouvě I krajský soud neposuzoval absenci mnohosti závažných či dlouhodobých pochybení. Oprávněnost požadavku na náhradu škody nebo smluvní pokuty má nejdříve posoudit soud, protože

pokračování

jinak se jedná pouze o tvrzení zadavatele. Protože se tak v předmětném řízení nestalo, nenastal jeden z následků předvídaných předmětným ustanovením, tedy vznik škody, předčasné ukončení smluvního vztahu nebo jiná srovnatelná sankce.

[7] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry uvedenými v rozsudku krajského soudu. Předmětné ustanovení není retroaktivní, ale jak správně posoudil krajský soud, retrospektivní. Smyslem § 48 odst. 5 písm. d) ZZVZ je, aby zadavatel veřejné zakázky neměl povinnost uzavírat smlouvu s dodavatelem, se kterým v minulosti neměl dobré zkušenosti. Následkem výkladu stěžovatelky by byla situace, kdy by se účinnost předmětného ustanovení fakticky posunula o tři roky později, a to v rozporu s vůlí zákonodárce. Zadavatelé by totiž mohli vyloučit účastníky až ze zadávacích řízení, která byla zahájena tři roky po účinnosti tohoto ustanovení. Krajský soud se dostatečně vypořádal s námitkou nutnosti stanovit povahu vady, tedy jestli je vada odstranitelná nebo neodstranitelná. Vysvětlil totiž, že tato otázka není pro posouzení splnění podmínek podstatná. Stejně tak byla dostatečně vypořádána námitka ohledně oprávněnosti odstoupení od smlouvy a smluvní pokuty. Stěžovatelka k těmto svým tvrzením nepředložila dostatečné důkazy, a to ani ve správním řízení ani v řízení před krajským soudem. Z důvodové zprávy vyplývá, že záměrem zákonodárce nebylo, aby zadavatel mohl účastníka ze zadávacího řízení vyloučit jen na podkladě soudního rozhodnutí. Takové skutečnosti dokáže zhodnotit sám žalovaný. Na druhou stranu připouští, že v případě existence soudního rozhodnutí o této otázce by musel k takové skutečnosti přihlídnout. K tomu však v předmětném případě nedošlo, stěžovatelka svá tvrzení nepodložila důkazy a žalovaný shromáždil dostatek důkazů, ze kterých vyplynulo, že k tvrzeným pochybením stěžovatelky došlo. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že je přípustná a lze ji projednat.

[9] Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadený rozsudek ze stěžovatelkou uplatněných důvodů a shledal, že kasační stížnost není důvodná. Krajský soud správně posoudil závažnost stěžovatelčiných pochybení při provádění předchozích veřejných zakázek. Zadavatel ji tedy ze zadávacího řízení vyloučil v souladu se ZZVZ.

[10] Nejdříve se soud zaměřil na posouzení přezkoumatelnosti (bod A), poté se věnuje otázce namítané retroaktivity § 48 odst. 5 písm. d) ZZVZ. Následují námitky směřující k pochybení ze smlouvy I (bod C), smlouvy II (bod D) a nakonec námitka nutnosti rozhodnutí soudu ohledně oprávněnosti požadavku na náhradu škody či smluvní pokuty (bod E).

[11] Podle § 48 odst. 5 písm. d) ZZVZ může zadavatel vyloučit účastníka zadávacího řízení pro nezpůsobilost, pokud prokáže, že se účastník zadávacího řízení dopustil v posledních 3 letech od zahájení zadávacího řízení závažných nebo dlouhodobých pochybení při plnění dřívějšího smluvního vztahu se zadavatelem zadávané veřejné

zakázky, nebo s jiným veřejným zadavatelem, která vedla k vzniku škody, předčasnému ukončení smluvního vztahu nebo jiným srovnatelným sankcím.

III. A) Přezkoumatelnost

[12] Vzhledem k tomu, že stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti také důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve tímto důvodem. Bylo by předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li by napadené rozhodnutí krajského soudu skutečně nepřezkoumatelné či založené na jiné vadě řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé. Nejvyšší správní soud pro stručnost odkazuje na judikaturu ohledně posouzení toho, jaké vady naplňují tento kasační důvod (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS, či ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS). Napadený rozsudek nelze považovat za nepřezkoumatelný. Krajský soud se vypořádal se všemi žalobními námitkami, jednotlivě je posoudil a v dostatečném rozsahu, přehledně, logicky a srozumitelně zdůvodnil své závěry.

[13] Z formulace kasačních námitek je ostatně zřejmé, že skutečným obsahem kasační stížnosti je nesouhlas se způsobem právního posouzení věci. Nesouhlas stěžovatelky se závěry krajského soudu nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku pro jeho údajnou nepřezkoumatelnost (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013-30, či ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010-163).

[14] K výše uvedenému soud dodává, že nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku nelze spatřovat v tom, že se krajský soud s některými námitkami nevypořádal tak detailně, jak by si stěžovatelka představovala. Vždy si lze pochopitelně představit ještě podrobnější vypořádání námitek, než jaké obsahuje jakékoli rozhodnutí. To však ani není cílem soudního přezkumu. Podstatné podle Nejvyššího správního soudu je, aby se soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení tak, aby žádná z nich nezůstala bez náležité odpovědi. Judikatura dokonce vychází z toho, že odpověď na základní námitky v sobě může v některých případech konzumovat i odpověď na některé námitky dílčí a související, vypořádání námitek tak může být i implicitní (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-130). Napadený rozsudek krajského soudu přitom výše uvedené požadavky splňuje.

III. B) Otázka retroaktivity

[15] Otázkou retroaktivity § 48 odst. 5 písm. d) ZZVZ se již Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 24. 8. 2022, č. j. 7 As 223/2020-51, ve kterém dospěl k závěru, že předmětné ustanovení působí retrospektivně, nikoliv retroaktivně.

[16] Konstatovaným pochybením při plnění Smlouvy I a II nejsou přiznávány nové účinky, neboť tato pochybení existují sama o sobě bez ohledu na účinnost ZZVZ. Skutečnost, že k pochybením došlo před účinností ZZVZ a že k nim bylo pro účely posouzení splnění podmínek pro vyloučení uchazeče podle § 48 odst. 5 písm. d) ZZVZ

pokračování

přihlédnuto, neznamená, že by zákon měl v tomto případě působit retroaktivně. Předmětné ustanovení totiž nedopadá na právní vztahy vzniklé před účinností ZZVZ. Jak správně uvedl krajský soud, v daném případě se jedná o retrospektivní působení zákona, které nemodifikuje dříve vzniklé právní skutečnosti či právní vztahy, nýbrž zohledňuje dříve nastalé skutečnosti, a to pro účely posouzení jiného právního vztahu či jiné právní skutečnosti. Lze proto shrnout, že zadavatel vycházel při svém postupu z dikce právní normy a pro potřeby zjištění způsobilosti stěžovatelky poskytnout řádné plnění využil zákonem aprobovaného způsobu.

[17] Výše uvedený závěr vyplývá nejen ze samotného jazykového výkladu předmětného ustanovení, ale i výkladu teleologického, neboť smyslem a účelem daného ustanovení bylo nepochybně zakotvení možnosti vyloučení uchazeče, u něhož se vyskytuje riziko problematického plnění, přičemž pro posouzení způsobilosti dané ustanovení zakotvuje možnost zohlednit dřívější pochybení uchazeče v uplynulých 3 letech, jak tomu ostatně bylo i v projednávaném případě. Po zadavateli totiž nelze požadovat, aby dané riziko přijal, přestože by nabídka takového uchazeče byla skutečně ekonomicky nejvýhodnější. Proti možnému zneužívání tohoto institutu navíc zákonodárce stanovil přísné podmínky pro jeho uplatnění a rovněž určité časové ohraničení případného zohlednění pochybení uchazečů. Z časového hlediska je podle předmětného ustanovení zákona tak podstatná pouze tříletá doba, jakožto jedna ze zákonných podmínek, nikoliv účinnost právního předpisu. Pokud by se mělo předmětné ustanovení ZZVZ aplikovat způsobem, jenž stěžovatelka nastínila v kasační stížnosti, bylo by oprávnění zakotvené v § 48 odst. 5 písm. d) ZZVZ zadavateli odepřeno do doby, než uplynou minimálně tři roky od účinnosti ZZVZ. Takový závěr nelze přijmout, neboť tento postup nepochybně nebyl úmyslem zákonodárce.

[18] Ani odkaz stěžovatelky na nález Ústavního soudu ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 15/19, výše uvedený závěr nemění. Jednak se Ústavní soud zabýval otázkou retroaktivity ustanovení upravujícího lhůty pro zánik odpovědnosti za přestupek, hlavně ale výše uvedený závěr odpovídá obecným závěrům nálezu o retroaktivitě a retrospektivě, jak ostatně správně zhodnotil již krajský soud v napadeném rozsudku.

III. C) Pochybení ze smlouvy I

[19] Stěžovatelka namítá, že je při aplikaci § 48 odst. 5 písm. d) ZZVZ zásadní vyřešení právní otázky povahy vad, tedy zda se jednalo o vady odstranitelné nebo neodstranitelné. Odkazuje na § 1923 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „OZ“), podle kterého pokud je vada odstranitelná, *„může se nabyvatel domáhat buď opravy nebo doplnění toho, co chybí, anebo přiměřené slevy z ceny. Nelze-li vadu odstranit a nelze-li pro ni předmět řádně užívat, může nabyvatel buď odstoupit od smlouvy, anebo se domáhat přiměřené slevy z ceny.“*

[20] Tato námitka je nedůvodná. Jak správně uvádí krajský soud, není podstatné, jestli vady, které vedly k vyloučení stěžovatelky, byly vady odstranitelné nebo neodstranitelné. Obecně může být následkem obou typů vad vznik povinnosti uhradit smluvní pokutu. Jak také vyplývá z § 1925 OZ, nárok na náhradu škody není vyloučen u odstranitelné ani u

neodstranitelné vady. Ani v případě vady odstranitelné není vyloučena možnost odstoupit od smlouvy, pokud se jedná o podstatné porušení smlouvy (shodně rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 3. 2022, č. j. 60 Co 12/2022-258). Jestliže stěžovatelka namítá nutnost určení povahy vady ve vztahu k posouzení možnosti vzniku smluvní pokuty, Nejvyšší správní soud připomíná, že správní soudy nejsou v daném případě oprávněny posuzovat oprávněnost (zákonnost) uplatnění smluvní pokuty za situace, kdy zadavatel dostatečně přesvědčivě prokázal existenci závažného nebo dlouhodobého pochybení, s nímž je tento kvalifikovaný následek spojen. Závažné posouzení těchto otázek spadá do pravomoci soudů rozhodujících v civilním soudním řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2022, č. j. 7 As 223/2020-51). Správní orgán tedy prokazuje závažnost či dlouhodobost pochybení, a jestli měla tato skutečnost předvídaný následek, tedy vznik škody, předčasné ukončení smluvního vztahu nebo nástup podobné sankce. Věcnou oprávněnost takové sankce ale prokazovat nemusí. To se naopak může stát předmětem civilního soudního řízení.

[21] Stěžovatelka také namítá, že krajský soud nesprávně posoudil existenci závažných pochybení. V případě pochybení při plnění Smlouvy I se jednalo o záměnu asfaltové směsi a s tím související nesprávnou tloušťku obrusné vrstvy a nedostatečnou pevnost spojení obrusné a ložní vrstvy vozovky. Uvedená pochybení lze podle Nejvyššího správního soudu považovat za závažná ve smyslu § 48 odst. 5 písm. d) ZZVZ, neboť stěžovatelka provedla dílo v rozporu se smlouvou, přičemž dílo nesplňovalo ani požadavky stanovené technickými normami na tloušťku obrusné vrstvy a pevnost spoju obrusné a ložní vrstvy vozovky (ČSN 73 6121), což činilo předmět plnění neupotřebitelným pro zamýšlený účel. Navíc mělo dílo i další vady, které zadavatel popsal na str. 9 a 10 rozhodnutí o vyloučení (segregovaná místa, hloubkové deformace, trhliny a vady krajnic). Přes opakované reklamace ze strany zadavatele stěžovatelka vady díla neodstranila, a proto byl zadavatel nucen obrátit se s odstraněním vad na třetí osobu. Krajský soud na základě těchto skutečností správně dospěl k závěru o tom, že se stěžovatelka při plnění závazků závažných pochybení dopustila.

[22] Stěžovatelka dále namítá, že se krajský soud nevypořádal s námitkou spočívající v tom, že nebylo prokázáno, že by každé z tvrzených pochybení splňovalo podmínku závažnosti či dlouhodobosti, že by vznikla škoda či jiné sankce, a to z důvodu, že se nezabýval otázkou, zda se jednalo o vady odstranitelné nebo neodstranitelné. Tato námitka je také nedůvodná. Jak vyplývá z výše uvedeného, krajský soud se nemusel zabývat podstatou vad. Krajský soud navíc posuzoval splnění podmínky závažnosti či dlouhodobosti u obou pochybení, tedy jak vztahujících se k smlouvě I, tak i ke smlouvě II. Stejně tak prověřoval i jejich konkrétní následky. Dospěl ke správnému závěru, že následek skutečně nastal a smluvní pokuta byla uplatněna. Krajský soud následně prověřoval, zda smluvní pokuta naplňuje znaky sankce srovnatelné s předčasným ukončením smluvního vztahu.

[23] Nejvyšší správní soud ani nevidí vnitřní rozpornost v tvrzeních, že stěžovatelka byla v prodlení s odstraněním vad a zároveň byla připravena povrch frézovat a znovu položit. Dodavatel může být současně v prodlení s odstraněním vad a zároveň připraven

pokračování

tyto vady odstranit. Dokud však vady skutečně odstraňovat nezačne a nic mu v tom nebrání, stále je v prodlení.

III. D) Pochybení ze smlouvy II

[24] Nejvyšší správní soud nesouhlasí se stěžovatelkou, že se krajský soud nevypořádal s námitkou neplatnosti odstoupení od smlouvy, protože prodlení nebylo dlouhodobé. Krajský soud s odkazem na rozhodnutí žalovaného potvrzuje, že prodlení stěžovatelky trvalo více než polovinu původně oběma stranami sjednané doby pro dokončení díla. K tomu je třeba dodat, že Nejvyšší správní soud ve vztahu ke stejným pochybením stěžovatelky a ke stejné smlouvě dospěl v rozsudku ze dne 24. 8. 2022, č. j. 7 As 223/2020-51, k závěru, že téměř dvouměsíční prodlení s dokončením díla, které mělo za následek odstoupení od smlouvy ze strany zadavatele, kdy následně dílo dokončil jiný subjekt vybraný v novém zadávacím řízení, lze považovat nepochybně za závažné pochybení ve smyslu § 48 odst. 5 písm. d) ZZVZ. Nutno však také doplnit, že krajský soud dospěl k závěru, že pro posouzení naplnění podmínek § 48 odst. 5 písm. d) ZZVZ považuje za podstatnou otázku vzniku nároku na smluvní pokutu, nikoliv odstoupení od smlouvy. Krajský soud tedy nepochybil, pokud konstatoval uplatnění smluvní pokuty a již se nezabýval odstoupením od smlouvy. Již vznik sankce srovnatelné s předčasným ukončením smluvního vztahu je totiž dostatečný. Nic bližšího ohledně smluvní pokuty stěžovatelka v kasační stížnosti nenamítala.

[25] K namítané absenci plurality pochybení Nejvyšší správní soud uvádí, že tato byla nepochybně dána, neboť zde existují minimálně dvě pochybení, a to při plnění Smlouvy I a II. Krajský soud dospěl ke správnému závěru, že k vícenásobnému pochybení může dojít i v rámci více smluvních vztahů, nikoliv pouze jednoho. K tomuto závěru dospěl Nejvyšší správní soud již ve výše zmiňovaném rozsudku č. j. 7 As 223/2020-51, kde výslovně odmítl právní názor, že pluralitu pochybení nelze dovozovat z pochybení v rámci více smluvních vztahů, ale pouze z jednoho smluvního vztahu, jedné smlouvy. *„Tato konstrukce nevyplyvá ani ze zákonného znění předmětného ustanovení, dostupné judikatury či komentářové literatury a jde navíc proti smyslu a účelu § 48 odst. 5 písm. d) ZZVZ, jež má chránit primárně zadavatele před nezpůsobilými, potažmo nespolehlivými dodavateli.“*

[26] Stěžovatelka dále namítá nesprávnost závěru krajského soudu o tom, že nebrojila proti smluvní pokutě, protože vždy uváděla, že za prodlení neodpovídá, a proto ani nemohla uznávat právo na smluvní pokutu. Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že smyslem takového tvrzení krajského soudu (odst. 94 napadeného rozsudku) bylo pouze ohraničit meze přezkumu. I když stěžovatelka popírala prodlení, neměla konkrétní námitky vůči vzniku smluvní pokuty, např. nesouhlas se vznikem smluvní pokuty i v případě, že by k prodlení skutečně došlo nebo nesouhlas s její celkovou výší, resp. dobou, za kterou byla vypočtena.

III. E) Nutnost rozhodnutí soudu

[27] Stěžovatelka také namítá, že oprávněnost požadavku na náhradu škody či smluvní pokuty musí být nejdříve posouzena soudem, protože bez rozhodnutí soudu se jedná pouze o tvrzení zadavatele. Tato námitka však byla poprvé uplatněna teprve v řízení o kasační stížnosti, nemá svůj předobraz v žalobě, ačkoli v ní uplatněna být mohla, a představuje tedy nepřipustnou námitku dle § 104 odst. 4 s. ř. s.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[28] Stěžovatelka se svými námitkami neuspěla. Nejvyšší správní soud nezjistil ani žádný důvod pro zrušení napadeného rozsudku z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl tedy kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[29] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona. Stěžovatelka ve věci neměla úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému, kterému by jinak jako úspěšnému účastníku právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

[30] Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jim náklady vznikly, a ani právo na náhradu řízení neuplatnily (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. prosince 2022

Mgr. Eva Šonková
předsedkyně

s
e
n
á
t
u